

שיבת בשיבתו

כ"ז טבת תשפ"ג \ גיליון 319

שְׁמוֹת - וְאָרָא

הפטרה: " כֹּה אָמַר ה' בְּקִבְצֵי " (ויזווקאל כ"ז)

שבת מברכין - ראש חודש ביום שני

שנשמע בשורות טובות

הרב אשר ביטון רב משמר הגבול - ירושלים

לרפואה שלמה אמן.

מיטלי בת עליזה
קסם לאה חיה בת אלה
טליה אסתר בת אלינור
ינון יהודא חי בן זרר רוזה
אפרים יהודא בן רייזל
כנרת בת מרים
יצחק בן פרלה
רחלי בת הניה

השבת אנו נקרא בפרשה: "וַיִּדְבֹר מֹשֶׁה לִפְנֵי ה' לֵאמֹר הֵן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֹא שָׁמְעוּ אֵלַי וְאֵיךְ יִשְׁמְעֵנִי פִרְעָה וְאֲנִי עָרַל שְׁפָתַיִם". בפסוק זה מלמד אותנו משה רבנו יסוד גדול בחיים, דבר שאתה יודע שלא ישמעו לך, כדאי לשתוק ולא לומר אותו לחינם. וכדברי הגמרא ביבמות {דף ס"ה}, אמר רבי אילעא משום רבי אלעזר בן רבי שמעון, כשם שמצווה על אדם לומר דבר הנשמע על אדם שלא יאמר, ודבר שלא יאמר, רבי אבא אומר, חובה, {כלומר, אסור לומר דבר שאינו נשמע}, שנאמר "אל תוכח לץ פן ישנאך הוכח לחכם ויאהבך". דהיינו לפי רבי אילעא, מצוה שלא לומר דבר שלא נשמע, ואילו לפי רבי אבא, חובה על אדם שלא לומר דבר שלא נשמע, וכפי שראינו אצל משה רבנו, שאמר, איני הולך לפרעה, כיון שידוע אני שלא ישמע אלי, ואדרבא השפעת הדברים על אדם שלא שומע גדולה בשתיקה, יותר מאשר אם תאמר לו את הדברים כאשר יודע שהדברים לא ישמעו. **מסופר על רבי ישראל מוויניצא**, שפנה אל הגבאי משמשו בקודש באחד הימים, ואמר לו, רתום את הסוסים! אנו יוצאים לעיר הסמוכה! רתם הגבאי את הסוסים ויצא יחד עם הרב לעיר הסמוכה. בבואם העירה, אמר לו הרב לנסוע יחד אתו לביתו של מנהל הבנק המקומי יהודי מכובד מתלמידי הרב. לפנות ערב הגיעו לביתו של מנהל הבנק אשר הופתע מאוד מבואו הפתאומי של הרב הצדיק לביתו. וקיבלם בכבוד רב והכניס את הרב והגבאי לטרקלין ביתו המפואר. ישב הרב בסלון המפואר מול מנהל הבנק ושתק. לאחר כמה דקות של שתיקה פנה מנהל הבנק לגבאי של הרב בלחישה להבין מה מטרת בואו של הרב אליו. ענה לו הגבאי בשקט, כי אף הוא אינו יודע מהי מטרת הביקור ומדוע הרב יושב בשקט ואינו מדבר כלום. וכך ישבו כולם כמה דקות בשקט, כשלתפוע קם הרב ופנה לגבאי ואמר לו, בא נלך! ופנה לצאת מביתו של מנהל הבנק. כאן כבר לא יכול היה מנהל הבנק לשתוק, ופנה לרב להבין מה פשר הביקור המוזר שערך הרב בביתו. ענה לו הרב, פשוט באתי לקיים מצוה, ועכשיו שקיימתי אני הולך. תמה המנהל איזה מצוה הספיק הרב לקיים בביתו? השיב לו הרב, רבותינו אמרו במסכת יבמות **כשם שמצווה לומר דבר הנשמע כך מצוה שלא לומר דבר שלא נשמע**, ואילו ישבתי אני בביתי וכבודו בביתו, לא יכולתי לקיים מצוה זו, ולכן באתי לכאן לשבת מול כבודו ולא לומר כלום, וכך קיימתי את המצווה שלא לומר דבר שלא נשמע, כיון שידוע אני שכבודו לא ישמע את מה שאני מבקש. הופתע מנהל הבנק ושאל את הרב, איך כבודו מחליט שאני לא אשמע? אמר לו הרב, מכיר אני את כבודו, וידוע אני שלא תשמע. הפציר מנהל הבנק ברב ובקש לדעת את רצונו, ואולי אני אשמע, אך הרב עמד בסירובו, וככל שעמד הרב בסירובו לומר, כך גדלה סקרנותו של מנהל הבנק לדעת מה הרב מבקש לומר. עד שלבסוף נעתר לו הרב וסיפר לו את פשר ביקורו ובקשתו, עבור אלמנה שגרה בסמוך לרב, והיא ענייה מרודה המגדלת שבעה יתומים קטנים, ויש לה חוב משכנתא בבנק שלך לשלם מידי חודש בחדשו, ונקלעה לקשיים ולא שלמה כמה חדשים, ולאחרונה קיבלה התראה מהבנק שלך שעומדים לפנותה מביתה ולמכור את הדירה לכל המרבה במחיר, היא והיתומים יושבים וממררים בבכי, ורציתי שכבודו ימחק את חובה ולכן באתי. ענה לו מנהל הבנק וכי אני הבעלים של הבנק שאוכל למחוק את החוב? בסך הכל אני מנהל ואין לי סמכויות למחוק חובות גדולים, ולכן אין באפשרותי להיענות לבקשת הרב, ספק הרב את כפיו ואמר, ידעתי שלא תשמע לי, ועתה הכשלת אותי שעברתי על דברי חז"ל ואמרת דבר שלא נשמע. התחיל הרב להתמרמר ולהצטער שעבר על דברי חז"ל, ופנה לצאת מביתו של מנהל הבנק. ראה זאת מנהל הבנק וקרא מיד לרב והבטיח לו שישלם את כל החוב לבנק מכספו הפרטי, וכי לאלמנה והיתומים לא יאונה כל רע, ומקבל עליו את האחריות באופן אישי לכך. מיד חזר הרב לביתו של מנהל הבנק ובירכו על המצווה שעשה, על רוחב לבו, ואצילות נפשו ומידותיו התרומיות. ממעשה זה אנו לומדים כמה צדקו דברי חז"ל שאמרו מצוה שלא לומר דבר שלא נשמע, וכמה יפה כוחה של שתיקה. וכדברי המשנה באבות שמעון בנו אומר, כל ימי גדלתי בין חכמים ולא מצאתי לגוף טוב משתיקה. ובפסחים צ"ט אמרו, יפה שתיקה לחכמים קל וחומר לטיפשים, שנאמר "גם אָוִיל מְחַרֵּשׁ חֶסֶם יִחְשָׁב". עוד אמרו סייג לחכמה שתיקה. כמה צרות ועגמת נפש נוכל לחסוך אם נשכיל ליישם דברים אלו, ונדע פחות לדבר ויותר לשמוע ולהקשיב, ונזכה לאיכות חיים טובה יותר, וכמאמר דוד המלך בתהילים, "מִי הָאִישׁ, הֶחֱפֵץ חַיִּים אֲהֵב יָמִים, לְרְאוֹת טוֹב. נִצֵּר לְשׁוֹנֵף מֵרַע וּשְׁפָתָיִךְ, מִדְּבַר מְרֵמָה. סוּר מֵרַע, וְעֵשֶׂה-טוֹב בְּקֶשׁ שְׁלוֹם וְרִדְפָהוּ". שבת שלום ומבורך.

פתגם השבוע

" למד לשתוק

כדי שתלמד לדבר. "

{ רבי מנחם מנדל מוורקא }

זמני כניסת ויציאת השבת

רבינו	צאת	כניסת	
תם	שבת	שבת	
18:19	17:41	16:27	ירושלים
18:16	17:42	16:42	תל אביב
18:16	17:40	16:33	חיפה
18:20	17:43	16:45	באר שבע
18:20	17:45	16:37	אילת

לזרע של קיימא. אמן.

שלמה בן יונה
חנה בת יעל
אליהו בן מרים
מרגלית בת חנה

" תפילת הצדיק "

" אור החיים הקדוש "

" ויאמר משה לפרעה התפאר עלי למתי אעתיך לך ולעבדיך ולעמך להכרית הצפודעים, ויאמר למחר, ויאמר כדברך, למען תדע כי אין פה אלקינו: " { שמות ח' }

רבינו האור החיים הקדוש שואל:

א. מדוע אמר משה לפרעה שיקבע לו זמן ליתפילה, ולא שאל אותו מתי רוצה שהצפודעים ילכו, ומה אכפת לפרעה זמן התפילה, הרי העיקר שלא יהיו צפודעים ומה אכפת לו איך יעשה זאת משה רבינו???

ב. מדוע אמר לו פרעה באמת רק 'למחר', והרי אין לך אדם שירצה להיות בסכנת מוות אפילו שעה אחת???

ומפרש רבינו הקדוש: משה רבינו נתכון להראות לפרעה את החביבות המופלאה והמופלגת שהקדוש ברוך הוא מחשב את ידידיו הצדיקים, שלא רק שהם יכולים לבקש מה' יתברך מה שרוצים, אלא הם קובעים בדיוק את הרגע והשעה שזה יקרה, ועושים עם ה' יתברך תנאים, שהוא יבצע זאת דווקא בזמן מסוים.

ולכן אמר משה רבינו לפרעה, בא ותראה את 'ההשגחה הנכונה ושלימות החיבוב' שיש לי אצל הקדוש ברוך הוא, ושאיני אבקש להקדוש ברוך הוא שיסיר את הצפודעים דווקא בזמן שאני אקבע לפניו.

פרעה לעומת זאת, לא האמין בדבר זה, והוא חשב שמשה אומר כן, רק מחמת שהוא יודע שהמכה הולכת ממילא להיגמר מעצמה מידיית, ולכן משה אומר לפרעה שהוא יכול לקבוע הזמן כיון שהוא יודע שהמכה ממילא נגמרת, וגם שכנראה חושב משה שבוודאי פרעה ירצה שיסיר המכה מיד ולכן הוא 'מתגדל עליו' שהוא יכול לבקש מתי שפרעה ירצה, כי הוא בטוח שהוא יבקש שזה יהיה מיד, אבל אין חס ושלום שליטה לה' יתברך להמשיך את המכה כרצונו, כי המכה ממילא מעצמה הולכת.

ורצה פרעה לבדוק את אמיתות הדבר שאמר משה, ולכן ביקש ממשה שיתפלל שהמכה תסתלק רק 'למחר', ובזה יבחון אם נכונים דברי משה. ולכן אמר פרעה, למשה, תתפלל דווקא היום, שהמכה תסתלק רק דווקא למחר, ואז יראה אם נכונים דברי משה, ועל זה השיב לו משה רבינו 'כדברך, למען תדע כי אין כה' אלוקינו, שה' מקבל תפילת הצדיקים עם כל התנאים שהם מתנים לפניו, וכמו שכתוב " **כי מי גוי גדול אשר לו אלהים קרבים אלו פה' אלהינו בכל קראנו אלו'.** שהפירוש הוא 'בכל' קראנו אלו בכל אופן ותנאי שנקרא ונתפלל לפניו.

הבית השלם

הרב שמעון שמש שליט"א – יועץ זוגי וחינוכי: 052-7162999

לכבוד הרב שלום

מדי פעם כאשר אני ואשתי יוצאים לקניות, אמא שלי מבקשת להצטרף אלינו לערוך קניות לעצמה בסופר, וזה מפריע לאשתי. הן בקשרים מאוד טובים ואמרתי לה שזה כיבוד אב ואם, אבל היא לא מבינה את זה. איך אני אמור להסביר לה זאת?

תשובה:

היהודים מצטיינים בכך שבמקום לענות תשובה שואלים שאלות... ולכן אשאל אותך שאלה: מה מפריע לך לצאת לקניות עם אשתך בלבד? האם גם בפעמים שאתם יוצאים לבד יש לה טענות? האם אתם משוחחים בדרך "על דא ועל הא"? האם אשתך מרגישה פרטיות יתר ומדברת איתך כרצונה? האם אתם מנהלים שיחה בזמן הקניות מה עולה כמה ולמה זה שווה ונצרך לקנות או לא? האם היא מתייעצת איתך **לפחות על חלק** ממוצרים הנכנסים אחר כבוד לעגלה? עד כמה אתה מצוי לידה במשך הקניות ובחירת המוצרים? האם בדרך חזרה לבית יוצא לכם מדי פעם להיכנס לאיזו קפיטריה לאכול משהו קטן ביחד? או האם יוצא לכם להכניס שקית חטיף לרכב ולטעום במשך הנסיעה ביחד? והאם כל זה קיים גם כאשר אמא שלך מצטרפת לנסיעה? האם בדרך חזור יוצא לכם לעצור בצד ולקנות איזה משקה או עוגייה לדרך? והאם כל זה קיים גם כאשר אמא שלך מצטרפת לנסיעה? האם אמא שלך יושבת קדימה או אחורה? מי מהן מדברת איתך יותר, אשתך או אמך? אם אמא שלך מדברת, היא פונה אליכם או רק אליך? מי מהן מחליפה איתך את חוויות הקניה בחזור? בינינו, כאשר אתה עוזר לאמך להעמיס או להוריד את המוצרים שקנתה, היא גם "סוקרת \ סורקת" את מה שאתם קניתם?... האם היא - ככה בחטף, מביטה על תכולת השקיות שלכם או לא? "מה זה אומר" אתה שואל? ידידי! חלילה אני לא מתכוון לעין-הרע או צרות עין... בכלל לא. אלא רק תחשוב, רוב הדברים שאתה קונה לא היו על המדפים בזמן שאימא שלך הייתה **בגיל של אשתך!** ואני מקווה שאתה מבין את הרמז. וכל זה בתנאי שאימא שלך **מעולם** לא העירה לכם על הקניות ומוצרים אלו, למה הם מזייקים ולמה הם לא מועילים ולמה כדאי לקנות תחליף כזה או אחר ובקיצור... אני סבור שבשאלות הנ"ל שמת לב להמון נקודות שעלולות להפריע לאשתך. ואם בלי כל הנ"ל היחס ביניהן בסדר גמור, אנא ממך אל תגרום לזה ללכת לאיבוד, ודי למבין! בהצלחה, גם בקניות... **בהצלחה.**

לעילוי נשמת מורי ורבי
מון ראש הישיבה חכם
שלום הכהן בן מלכה
תפחה זצוק"ל ז"ע. אמן.

הלכות - ילקוט יוסף באיזה אופנים אין חיוב לשמוע לאביו

אמר לו אביו שיעשה לו מלאכה שאין האשה חייבת במלאכה זו לעשות לבעלה, ואמו אמרה לו גם כן לעשות לה אותה מלאכה בשבילה, יש אומרים שגם באופן כזה יש לו להקדים את אביו. ויש חולקים.

מי שעשה דבר אשר צייתה עליו אמו, ושאל אותו אביו מדוע עשית כך ומי אמר לך לעשות כן, והבן משער שאם יאמר לו שכן צייתה עליו אמו, יכעוס עליה אביו, ויגרום למריבה ביניהם, לא יאמר לו שאמו צייתה עליו. ומותר לו לשקר, שאין איסור לשקר בשביל שלום בית, או בשביל לקיים מצות כיבוד אם באופן כזה.

על הבן להיזהר שלא לספר להוריו דברים המצערם ומעציבים אותם, כשאין צורך שידעו מכך. וכן אב שלקה במחלה הידועה רחמנא ליצלן, אין לבן להודיעו, כי הדבר יגרום לו צער רב.

אם אביו שולח אותו לערוך קניות בשוק במקום שיש שם נשים בבגדי פריצות וכדומה, והבן נכשל בהסתכלות במראות אסורות, ואינו יכול ליזהר בזה, אינו צריך לשמוע לאביו בזה, ויכול להימנע מקיום מצות אביו. וישקול בדעתו אם הוא עצמו היה נצרך ללכת לשוק אם היה נמנע מללכת לשם בשל הפריצות, שאם לא היה נמנע מללכת לשוק, גם לצורך אביו לא ימנע מללכת לשם. ואמנם מותר לו לקנות מירקן במחיר יקר יותר, וישלם ההפרש מכיסו, אם יש לו. ואם אין לו יקח מכספי מעשר בעבור מצות כיבוד אב ואם.

בן הרוצה ללמוד בישיבה מחוץ לעיר ועל ידי כך יתבטל ממצות כיבוד אב ואם, והוריו מתנגדים לכך, והבן סבור שבישיבה שמחוץ לעיר ילמד יותר בהתמדה, או שילמד שם בדרך נכונה

ובסברות ישרות, בוודאי שאינו חייב לשמוע בקול הוריו, כי אין אדם לומד אלא במקום שלבו חפץ, ותלמוד תורה כנגד כולם. ובפרט במקום שהדבר יפריע לבן להתעלות בלימוד התורה אם לא יקיים בעצמו הוי גולה למקום תורה. אולם אם הוריו דורשים זאת כדי שיוכל לשמשם, וכגון שהוריו חולים וזקנים ואין אפשרות שאחרים יטפלו בהם, יעשה שאלת חכם, ובפרט אם הוא בן יחיד, כי דרכיה דרכי נועם.

מי שהיה עוסק בתורה ונזדמן לפניו מצות כיבוד אב ואם, יעשה המצוה ויחזור מיד לתורתו. אבל אם קיום מצות כיבוד אב ואם מונע ממנו את עצם תלמודו, ובגלל קיום מצוה זו נמנע ממנו מללמוד בישיבה או לקבוע עיתים לתורה, יניח כבוד אביו ואמו ויעסוק בתורה, דגדול תלמוד תורה יותר מכיבוד אב ואם. וכן אם האב קורא לבנו שלומד מחוץ לעיר שיבא לשמשו, אין לבן לבטל תורה ולבא מעיר לעיר כדי לטפל באביו. ואמנם אם האבא מבקש מבנו שיטפל בו באופן חד פעמי, ועל ידי כך הבן יצטרך לבטל את השתתפותו בשיעור תורה קבוע, אם אי אפשר לקיים מצוה זו על ידי אחרים, יבטל מלימודו ויעסוק בכבוד אביו, אחר שמצווה זו הגיעה לידי. ומיד אחר שיסיים את העסק בכבוד אביו, יחזור לתלמודו.

אם האב עושה איזה מלאכה, והבן לומד תורה, והאב ביקש ממנו את עזרתו, יניח תלמודו ויעשה המלאכה עבור אביו, אם ביקש ממנו או שצריך את עזרתו. ואמנם אם הבן רוצה ללמוד בישיבה והאב מצוה עליו לעזור לו באופן קבוע בחנותו, אינו צריך לשמוע לאביו. ואם הבן יודע שהאב כשיהיה בטל יעסוק במעשים ודיבורים רעים, הנכון הוא שהבן יתחמק בכל מיני תירוצים מלעזור לאביו, ולהניחו

לטרות במלאכה כדי שלא יחטא באותה שעה. ואם האב אומר לו לך ועסוק בלימוד התורה ואני עושה מלאכה שאתה עושה, יעסוק הבן בתורה אף על פי שבני אדם יחשבו שהוא מבזה את אביו. ואפילו לא אמר לו לך ועסוק בתורה אלא האב חס על בנו שלא יטרח, ישמע לאביו, ואפילו אם האב מתכוין לבייש את בנו ולומר שהוא שוקט ואני טורח.

אב המוחה ביד בנו וגוזר עליו שלא יתמנה לדיין, והבן ראוי לכך, אינו מחוייב לקיים גזרתו. וכן אם הבן רוצה לקבל עליו עול הרבנות, ואביו מתנגד למוסד הרבנות, אף אם יש לו פרנסה אחרת אין צריך לשמוע לאביו, כל שיכול להרים קרנה של תורה.

כלה הרוצה לעזור לחמותה בסידור הבית, או בהדחת הכלים וכו', והחמות מתנגדת לכך, צריך לשקול אם מסרבת מטעמי נימוס שאז אין צריך לשמוע לה, אבל אם אינו מטעמי נימוס יש לשמוע לה, דרצונו של אדם זהו כבודו.

כשיש לפניו כבוד אביו וכבוד חמיו, יקדים את אביו. ולכן אם אביו ביקש ממנו איזה דבר, וגם חמיו ביקש איזה דבר, יקדים את אביו. ועם כל זה כבר נתבאר שאם ציווה לו אביו שלא ילך לבית חמיו, לא ישמע לו, אך לא ילך לשם בתדירות, כדי להפיס דעת אביו.

חייב אדם בכבוד חמיו אף כשאין אשתו עמו. אולם אחר פטירת אשתו אין חיוב לכבד את חמיו וחמותו. וכל שכן אחר שהתגרשו. אשת חמיו שאינה עם אשתו, אין צורך לנהוג בה כבוד.

ראוי ונכון לכבד את הדוד, אח אביו או אח אמו. וכן את דודתו. והיינו להדר מפניו בשעה שעובר לפניו, ולדבר עמו.

הגאון המקובל הרב יצחק כדורי זצוק"ל

קבלה בכתב ידו הקדוש. פטירתו בכ"ט בטבת תשס"ו עלתה נשמתו הטהורה בסערה השמימיה, רבנו זכה לאריכות ימים מופלגת וחי מעל למאה ושבע שנה שהיו מלאים בתורה ותפילה. מסופר שלאחר שנפטרה אשתו ע"ה, לא רצה הרב להישאר "פלגא דגופא" (חצי גוף) כפי שמכונה אדם ללא אישה בזוהר הקודש. כמו כן, ישנם כוונות והשגות קבליות שאין האדם יכול להשיגן כשהוא שרוי בלא אישה. לכן נשא הרב לאישה בגיל 110!! את הרבנית דורית שתחיה (ממוצא אשכנזי). השדכן ומסדר הקידושין היה המקובל הרב בניהו שמואלי שליט"א. הרב חי עם אשתו במשך 13 שנה עד לפטירתו. בחול המועד סוכות, לאחר שכל המתפללים התפזרו, נשארתי לבדי בסוכה של הישיבה. והרב היה עם אשתו בסוכתו הפרטית, סמוך כל כך שיכולתי לשמוע מה שדיברו. התפעלתי מאד כששמעתי איך הרב דיבר עם אשתו בלבביות, וכיצד הוא היה צוחק ומתבדח עמה, ממש כמו זוג צעיר... מידי פעם, הרב היה שולח את השמש שלו שיקנה שוקולד עבור רעייתו "בהפתעה". הרב היה עוטף את השוקולד, ומניחו ליד הכרית של אשתו, שתהיה לה הפתעה. כל מילה נוספת מיותרת... אנשים שהתארחו בסעודות שבת בבית הרב מעידים, שראו את הרב על אף היותו בגיל מופלג, מביא צלחות וסלטים וכו' מהמטבח לשולחן, כדי לעזור לאשתו. כמו כן, הוראותיו של הרב היו תמיד להיות רגיש לצרכיה של האישה. וכשאברך מסוים שאל את הרב, אם כדאי לו לעשות תענית דיבור בשבת, בגלל המעלה הגדולה שבה, הרב אמר לו בתקיפות: "לא! הרי כל השבוע אתה לא בבית, בשבת אתה צריך לדבר עם אשתך, אסור לך לבטל את העונג שבת של אשתך". וכשאיש אחד התפאר בפני הרב שקנה אתרוג מהודר במאות דולרים, הפטיר הרב לעומתו: "ולאשתך קנית בגד לחג?!!"

ציונו של רבי יצחק כדורי זיע"א בהר המנוחות

הרב יצחק כדורי נולד ט"ז בתשרי ה'תרנ"ט, נפטר כ"ט בטבת תשס"ו, בשנותיו האחרונות כונה "זקן המקובלים". רבי יצחק נולד בכור לזאב ולתופאחה כדורי בבגדאד. שנת הולדתו אינה ברורה, אך משערים כי נולד בסביבות שנת 1898. הוא נולד בט"ז בתשרי, יום האושפיזין של יצחק, ולכן נקרא בשם זה. אביו שהיה סוחר בשמים, שלח אותו ללמוד ב"מדרש בית זלכה" – בית המדרש של חכמי העיר, וכילד הוא פגש את רבי יוסף חיים בן אליהו ("הבן איש חי"). נחשב לעילוי כבר בגיל שבע עשרה, וסופר ששלט ברזי התלמוד. בהיותו בן שבע עשרה דרש בפני גדולי התורה בבגדאד, ועם תום דבריו נתבקש שלא להרבות בדרשות בעתיד מחשש לעין הרע. ארץ ישראל בשנת ה'תרפ"ב עלה רבנו לארץ ולמד בישיבת פורת-יוסף בעיר העתיקה בירושלים, לאחר מלחמת תשי"ח עבר הרב כדורי ללמוד בישיבת המקובלים "בית אל", ולפרנסתו עסק בכריכת ספרים בשכונת הבוכרים בירושלים, שם גם התגורר. דרך בעבודת השם רבנו נהג בסגפנות והיה אוכל מעט מאוד, רק כדי להחיות נפשו. מאז היותו בן עשרים ועד סוף ימיו לא אכל בשר, ואילו דגים אכל רק פעמיים בשנה, בערב יום כיפור ובסעודת פורים. רבנו היה ישן שלש שעות בלילה, ובחצות הלילה היה קם כארי "שיאה הוא מעורר השחר" (כלשון השולחן ערוך) ולומד עד אור הבוקר. ביום ישן מעט שעה שעתיים ואת כל יתר הזמן הקדיש ללימוד תורה. מקורביו מספרים כי רבנו היה בעל זיכרון פנומנלי, והיה זוכר בעל פה את כל דפי התלמוד הבבלי. כוחותיו המיוחדים באותם ימים חפש רבנו מגרש בכדי לבנות את ישיבתו, כאשר באו והודיעו לו כי מצאו מגרש סמוך לביתו, ביקש לראות את המגרש, כאשר ראה את המגרש סירב רבנו לקנותו באומרו כי המגרש מלא בקברים, רבנו מצא מקום אחר לבנות עליו את ישיבתו אשר נקרא בשם 'נחלת יצחק'. לאחר שנים ספורות חפרו באותו מגרש שרבנו סירב לקנות והתברר כי אכן המקום כולו מלא קברים, ועד היום עומד המגרש שומם מוקף בחומת פחים. ענוותנותו רבנו היה מיוחד בענוותנותו המופלגת, ובפרט באהבתו לכל יהודי באשר הוא, צדיק אמיתי מגזע קדושים, רבים צבאו על פתח ביתו לקבלת ברכה או לבקשת ישועה, חילונים כחרדים, אנשי עסקים, שרים ושופטים היו מבקרים בביתו ואת כולם קיבל רבנו בחמימות ובאהבה. רבים הסיפורים על תשועות וניסים ורבים הם האנשים אשר נושעו בזכות ברכותיו. קבלה מעשית רבנו עסק בקבלה מעשית, ואף נודע כ"זקן המקובלים", אולם כשנשאל על דרך הקבלה ענה, רק מי שמילא כריסו בש"ס ופוסקים מורשה ללמוד קבלה, ורק צדיק שלמד הלכה וגמרא רשאי לכתוב קמיעות. כמו כן נמצאה מחברת העוסקת בענייני

ניתן לקבל את העלון במייל. נא לשלוח בקשה למייל: Asher7171@walla.com

הצעות והארות יתקבלו בשמחה.